

— Не трѣбва! — каза Енгелбертъ, и гласътъ му се смегчи, — самитѣ насъ ни боли до дълбочината на душата... ние тебе все още пакъ тъй те обичаме, както сме те обичали... но ти разбирашъ...

— Азъ всичко разбирамъ, мили Енгелбертъ... нѣма нужда да се извинявашъ.

— Желаямъ ти всичко хубаво!

— И вамъ сѣщо.

Конетѣ бѣха впрѣгнати. Всичко бѣше готово за тръгване. Подирѣнъ до стѣната, Болеславъ съ тѣжъ погледъ слѣдѣше отпътуващитѣ.

Енгелбертъ още веднѣжъ се обърна.

— И не забравяй Регина, — каза той, — ако тя е останала жива. Не намъ, а ней ти трѣбва да благодаришъ.

— Добрѣ, — отговори Болеславъ, като не разбира смисъла на казанитѣ думи.

— Хайде сбогомъ!

— Сбогомъ ви! добъръ нѣтъ!

Камшикътъ плесна и колелата съ тропотъ прѣминаха по дъсчения подвиженъ мостъ. Като нѣкое сребристо привидение изчезнаха талигитѣ въ дима на лунната свѣтлина.

Болеславъ остана самъ, той бѣше самичъкъ, както не е билъ нито единъ човѣкъ въ свѣта.

Какво да прави сега?

Мѣчно се изкачи той по рида.

Трънестиятъ храсталакъ, що покриваше земята, съ шумолене му прѣплиташе краката. Свѣтлитѣ капки отъ росата блѣскаха при лунното сияние.

Като нѣкое черно чудовище, готово да се хвърли и да го разкъса съ своята гигантека масса, стърчеше прѣдъ него надъ рида разкривениятъ замъкъ, а изъ околнитѣ откѣрстия, въ които надничаше мѣсецътъ, сѣкашъ, гледаха нѣкакви призрачни очи. Безъ никаква мисль мина той покрай кулитѣ.